

KAPITOLA

první

Lucčiny dlouhé kaštanové vlasy rozevlával vítr. Rozpřáhla paže a obrátila se na nebi tak, aby se vznášela po zádech. Shora na ni zářily hvězdy a vlahý noční vzduch jako by ji celou objímal. Lucka se zadívala vzhůru. Měla pocit, že se k ní hvězdy natahují, že ji volají...

„Pospěš si, ty loudo!“ Řítla se k ní Allegra Fialová, její nejlepší kamarádka, s poskakující hřívou blondátých kadeří. „Co tu provádíš, Lucko?“ dožadovala se netrpělivě. „Tak už pojď!“ V modrých očích jí šibalsky jiskřilo. „O co, že mě nedohoníš!“

„O co, že dohoním!“ zazubila se Lucka a natáhla paži, aby Allegru plácla.

Jenže Allegra byla rychlá a mrštná jako vlaštovka. Lucčině natažené ruce se vyhnula, namířila si to vzhůru ke hvězdám a začala stoupat výš a výš.

Lucka ji svižně následovala. Srdce jí tlouklo vzrušením. Začínala Allegru dohánět. Tentokrát ji konečně chytne...

„A mám tě!“ vydechla a zatahala Allegru za levou nohu.

Allegra udělala samým překvapením ve vzduchu přemet. „Zrychluješ!“ zvolala.

Lucka se zasmála. Allegra byla vynikající letkyně. Obvykle se jí podařilo kamarádku dostihnout, jen když Allegru omrzela přímý let, a začala se předvádět se svými přemety a piruetami. *V létání se opravdu zlepšuju*, pomyslela si Lucka a u srdce ji tajně zahřála hrdost. Nechtěla ale vypadat, že se vytahuje, a tak pokrčila rameny. „Asi jsem měla jen štěstí. Jsi přece mnohem rychlejší než já.“

„Tak to zkusíme znovu!“ navrhla Allegra a vznesla se zpátky k nebi.

Lucka letěla za ní a přitom myslela na to, jak už se jí létání stalo druhou přirozeností. Málem ani nemohla uvěřit, že ještě před pár měsíci vůbec netušila, že to umí. Věděla, že nikdy nezapomene na ten den, kdy se

do sousedního domu přistěhovala Allegra – den, kdy poprvé slyšela o hvězdném prachu.

Tehdy zůstala u nové kamarádky přes noc a ta jí prozradila, že každý člověk na světě v sobě ukrývá hvězdný prach. Allegra jí vysvětlila, že někteří lidé ho v sobě mají prostě víc než jiní. Dají se snadno poznat, protože mají skvělou fantazii, milují zvířata a věří v kouzla. Jakmile vyjdou hvězdy, tito lidé se dokážou změnit ve stvoření podobná vílám – v duchy hvězdného prachu. Allegra byla jedním z nich, a ukázalo se, že Lucka také. Od té doby žila Lucka tajným životem ducha hvězdného prachu – vždycky když její rodiče a dvě starší sestry odešli spát.

Byla to ohromná zábava. Lucka s Allegrou se každou noc setkávaly v lesích se svými dvěma kamarádkami Ellou a Fridou. Jako duchové hvězdného prachu měly za úkol pomáhat ochraňovat přírodu a napravovat všechnu neplechou způsobenou lidmi. Mohly létat a používat své kouzelné schopnosti, a starší duchové jim dávali různé úkoly.

Jak tak Lucka vzpomínala na Ellu a Fridu, najednou si uvědomila, že se s nimi s Allegrou měly sejít na nedaleké hlohové pasece.

„Jejda!“ zamumlala a zavolala na Allegru: „Měly bychom si pospíšet. Ella s Fridou už na nás budou čekat.“

„Za minutku vyrazím,“ zavolala Allegra a zatočila se ve vzduchu na jedné noze. „Jen si potřebuju procvičit novou otočku.“

Lucka se vydala na cestu. „Promiňte, jdeme pozdě,“ omluvila se, jakmile doletěla na hlohovou paseku a přistála vedle Elly a Fridy.

„To nic,“ odpověděla Ella. „Přiletěly jsme před chvílí.“ Ella byla vysoká dívka s dlouhými tmavými vlasy a hnědýma očima. Měla na sobě zelené šaty v barvě čerstvého jarního listí.

Frida byla mnohem menší. Měla safírové šaty, které jí ladily k modrým očím, a rozčepýřené krátké světlé vlasy. Jí i Elle bylo devět let – stejně jako Luce a Allegrě. „Už víš, co máme dnes dělat?“ zeptala se Lucky Frida.

„Zkontrolovat vodní hryzce,“ odpověděla Lucka.

Právě v tu chvíli k nim dotančila Allegra. „Ahoj holky. Koukněte na moji novou otočku. Je vážně bezva!“ Zatočila se na jedné noze a nakonec udělala přemet dozadu.

„No páni!“ vydechla ohromeně Frida.

„Klidně vás to naučím,“ nabídla Allegra. „Podívej, jenom...“

„Neměly bychom se jít raději podívat na ty vodní hryzce?“ přerušila ji Ella.

Allegra pokrčila rameny. „Vždyť jsme tam za minutku. Jen ukážu Fridě, jak se to dělá.“

„Ne, vyrazíme hned,“ rozhodla Lucka. Allegru už znala jako své boty. Nechala by se výukou tak strhnout, že by tu strávily další půlhodinu. Uviděla, jak se Allegra začíná nesouhlasně kabonit, a raději se rychle vrhla k nebi. „Že mě nechytíš!“

Allegra se nechala vyprovokovat, přesně jak Lucka doufala. „To se klidně vsaď!“ zvolala, vyrazila vzhůru a jediným mrštným pohybem chytila Lucku za nohu. „A mám tě!“ zahihňala se. „Tak pojďme, najdeme ty hryzce. Nevím, na co ještě čekáte!“

* * *

Udržet krok s Allegrou dovedlo být náročné, pomyslela si Lucka, když uháněly ke břehu řeky. Neustále těkala od jednoho divokého nápadu k jinému a nikdy nevydržela ani chvilku v klidu. Ale stejně to byla fantastická

nejlepší kamarádka. Nedávno začaly letní prázdniny a Lucka se těšila na každý z těch horkých dnů před nimi, kdy budou jen tak lenořit na zahrádkách svých domů, hrát si s jejím králíčkem Dupíkem a prostě si jen užívat léta.

Přidala na rychlosti a dohnala Allegru. „Teď o prázdninách u sebe budeme moct přespat, jak často se nám zachce.“

„No jasně,“ souhlasila Allegra. „Zeptej se mamky, jestli u nás můžeš zítra zůstat.“

„Vy dvě máte takové štěstí, že bydlíte vedle sebe,“ posteskla si zasněně Ella. Ona a Frida bydlely nedaleko ve městě. Chodily obě do stejné školy, ale sousedky jako Lucka s Allegrou nebyly.

„To máme,“ souhlasila Lucka. Hodně jim to usnadňovalo jejich noční schůzky.

Lucku často napadalo, co by tomu asi řekli její rodiče, kdyby zjistili, co dělá, když oni spí. Udržet to před nimi v tajnosti nebylo vůbec lehké. Když odcházela ven lézat, dávala pod přikrývku polštář, aby to vypadalo, že je v posteli, kdyby do pokoje někdo nakoukl. Doufala, že by se pod peřinu nikdy nepodívali. V tomhle měla štěstí Allegra. Její maminka Xanta byla

totiž také duch hvězdného prachu a v noci chodila lé-
tat jako ony.

„Tamhle je řeka!“ vytrhla Lucku z myšlenek Ella.

Frida se zamračila. „Je nějak málo vody.“

„To je tím horkem,“ odušila Lucka. Poslední tři
týdny u nich panovala vlna veder.

Přistály u strmého říčního břehu. Řeka tekla lenivě
a v její pomalu plynoucí vodě plavaly odpadky. V la-
byrintu tunelů uvnitř břehu žila kolonie hryzců. Jejich
vchody obvykle zakrývala hustá tráva a vegetace porůs-
tající břeh, ale dnes v noci byly zcela odkryté. Lucka se
zakabonila. „Podívejte, hryzcí nory jsou vidět. To musí
být kvůli té nízké hladině vody.“

Allegra vypadala ustaraně. „Když jsme si jich všimly
my, uvidí je i každá liška, lasice nebo jiné zvíře, které
bude hledat potravu.“

„Měly bychom něco udělat,“ souhlasila Ella. „Hry-
zec vodní je vzácný živočich.“

„Já vím. Přivolám nějaký déšť,“ navrhla Frida a už
zvedala ruce.

„To ne!“ zarazila ji rychle Lucka. „Řeka má málo
vody, protože je horko. To je součást přírody, takže to
magií nenapravíme.“

„To je pravda,“ uznala Frida a ruce zase spustila. „To mě nenapadlo, Lucko.“ Ostatní dívky přikývly. Všechny věděly, že duchové hvězdného prachu smějí používat magii jen na řešení problémů způsobených lidmi. Zasahovat do přírody svou mocí nesměly.

„Musí být nějaká možnost, jak jim pomoci,“ přemítala Allegra. „I když to nejde magií.“

Lucka se příkrčila a nakoukla do nor. Jak jen by hryzcům mohly pomoci? Z jedné díry vykoukly dva černé vousky. „Podívejte,“ zašeptala.

Dívky znehybněly. Za vousky se objevil čumáček. Pohnul se ze strany na stranu a potom vykoukla hlavička s kulatými tvářičkami podobná křečkovi. Dvě bystrá tmavá očka obklopovala hebká hnědá srst. Lucka se se zatajeným dechem předklonila a natáhla před sebe složené dlaně. Hryzec zamrskal vousky a vycupital z nory. Posadil se Lucce do dlaní a rozhlédl se. Velikostí připomínal větší myš a jeho tělíčko bylo těžké a teplé na dotek.

„Ten je nádherný,“ vydechla Allegra.

Lucka ho něžně políbila na nos a pak ho opatrně postavila zpátky ke vchodu do nory. Ze srdce chtěla jemu i ostatním hryzcům pomoci. „Vždycky se dá

natrhat nějaké rákosí a ty vchody s ním zakrýt. Magii nepoužijeme, takže to je v pořádku, a nory budou aspoň trochu schované.“

„Dobrý nápad!“ přikývla dychtivě Ella.

Dívky vyskočily na nohy a začaly zakrývat vchody do tunýlků. Rákos byl tvrdý a Lucka cítila, jak ji řeže do rukou, ale nedbala na to. Ochránit hryzce teď bylo důležitější.

„Řeka dnes teče hrozně pomalu, všimly jste si?“ poznamenala při práci Frida. „A podívejte se tamhle. Neplave na hladině olej nebo něco takového?“

Lucka se podívala tím směrem. Kousek proti proudu, kde se řeka stáčela v oblouku, zahlédla na vodě nehezky lesk. „Podle mě je to olej,“ přikývla. Temná skvrna se pomalu plazila směrem k nim.

Allegra se zamračila. „To by mě zajímalo, odkud to jde. Poletím kousek proti proudu, jestli na to třeba nepřijdu.“

Vmžiku zmizela a za chvíli se vrátila s velmi ustaraným výrazem. „Hned za tím zákrutem někdo vysypal do řeky hromadu odpadu. Pojďte se podívat.“

Čtveřice se rozletěla proti proudu. V řece se kupila velká hromada odpadků – stará matrace, nějaké polštáře, tři igelitové pytle plné ostříhaných větviček z keřů a dvě velké plechovky oleje. Na nedaleké cestě uviděla Lucka stopy pneumatik. „Někdo sem prostě dojel autem nebo dodávkou a jen tak to sem vysypal!“ vyjekla vyplašeně.

„S tím je třeba něco udělat,“ rozhodla rychle Ella. „Olej už se šíří po proudu. Když dopluje až ke hryzcům, mohl by je otrávit. Podívejte, už stihl zabít rybu.“ Ukázala k rákosí, kde se ve vodě vznášelo břichem nahoru drobné stříbrné rybí tělíčko.

„Ale co uděláme?“ zeptala se Frida.

Lucka horečně přemýšlela. Každá z nich byla jiný druh ducha hvězdného prachu, což znamenalo, že každá dokázala provádět různou magii. Lucka byla letní duch, takže mohla věci zahřívat nebo zakládat ohně – což očividně nebyl dobrý nápad, pokud se tu povaloval olej. Allegra, podzimní duch, uměla rozfoukat vítr, ale tím by řeka donesla olej ke hryzcům jen ještě rychleji. Zimní duch Frida uměla vyvolat déšť a Ella, jarní duch, dokázala přimět věci k růstu. Ale Lucku stále nenapadlo, jak by svými kouzelnými schopnostmi mohly zabránit tomu, aby se olej dostal ke hryzcům.

„Musíme dojít pro pomoc,“ prohlásila proto nakonec. „Tohle samy nezvládneme.“

Allegra, výjimečně s vážnou tváří, přikývla. „Máš pravdu. Tak jdeme!“